

Şiir İçindeki Şiir

– Mikail Dede · 30 Eylül 2016

Kimse, yağurmuyor artık killi topraktan çamurlar heykeltraşların isyanı kimse sözünü etmiyor küllerimizle şekillenen putlardan Kimse. Şükür olsun, batının başkentinde çan sesleri gürlerken ve ayakları zincirliyen korkusuz canamaza duran silüetlere. Belki batının gözünde, biz bir hiçtik öylesiniz ve öyle kalacaksınız diyecekler oysa ki biz o güneş doğmayan ülkede karanlığın içinden nur dolu ışığın yoldaşlarıydık ve yalnızlığımızda hiçliğin ve kimsesizliğin korkusuz heykelleriydik. Ve lanet olsun, hilalın yurdunda çan sesini yüceltirken ezan sesinden rahatsız olan gölgelere. Ve sen, mavi gözlü kadın bir eylül akşamında erguvan rengi çiçekler düşerken ve ben, senin için hala yaşarken sanadoğru zatıyorum bir demet yaban güllü. Ey yüreği, buz kaplı kadına son hediyem olsun bu diken ve yapraklardan taç yaban güllerini koparıp dikenlerindeki kalan bir parmak kanım ile. Evet, hep suçluydum ve vicdansızca o iki ağacı kesen ben o yaban güllerini koparan ben çölleşen ormanları sulayan ben binlerce ağaç fidanlarını diken de ben – ve onlar halagazze 'desuriye' de ve doğu türkistan da çocukları bombalarken suçlusun öyleydin ve hep öyle kalacaksın diyecekler. Evet, suçluyum o yaban güllerini yapraklarına şiir yazan ben evet, çiçeklere söylediğim o beyaz rengindeki şarkıları lanetlediler ve karşılık verdiler bombalar ile... Suskun//